

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **A. D.**, zastoupen Mgr. Petrem Sikorou, advokátem se sídlem Koubkova 1726/8, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2007, čj. OAM-1-341/VL-20-12-2007, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 1. 2009, čj. 63 Az 43/2007 - 67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadl v záhlaví blíže označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v tehdy platném znění (dále jen „zákon o azylu“), neboť tuto žádost podal až poté, co mu bylo orgány Policie České republiky uloženo správní vyhoštění.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Konkrétně konstatoval, že soud věc nesprávně právně posoudil, neboť se nezabýval stěžovatelovými důvody pro udělení mezinárodní ochrany, spočívajícími jednak v obavách z pronásledování a jednak v humanitárních důvodech. I při zohlednění § 16 odst. 2 zákona o azylu se jedná o pochybení soudu, protože stěžovatelem uváděné důvody jsou poměrně závažné. Pokud by totiž byl nucen k podání nebo zkreslení svědecké výpovědi na policii, došlo by k porušení práva jiných osob na spravedlivý proces. Na Ukrajině se dle stěžovatelova názoru nelze dovolat ochrany před zneužitím pravomoci veřejného činitele ze strany jednotlivce. Ve vztahu k možnosti udělení humanitárního azylu pak žalovaný neučinil žádnou úvahu.

Nejvyšší správní soud je nucen předně konstatovat, že kasační námitka směřující do důvodů pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu je dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná, protože se opírá o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před

soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. V žalobě a jejím doplnění stěžovatel uplatnil v této souvislosti toliko porušení § 13 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud se dále ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde cit. rozhodnutí jsou dostupná též na www.nssoud.cz).

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že stěžovatel na území České republiky vstoupil 13. 8. 2006, ale žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až dne 16. 4. 2007. Rozhodnutím Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha, ze dne 26. 3. 2007, čj. SCPP-49/PH-OPK4-SV-2007, bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění na 1 rok. Ani on sám tyto skutečnosti nezpochybnil, naopak v doplnění žaloby uvedl, že dříve žádost o udělení mezinárodní ochrany neměl důvod podávat, protože nevěděl o možnosti vyhoštění a domníval se, že se mu podaří získat roční vízum. Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval, že byla-li žádost o azyl (nyní mezinárodní ochranu) podána až poté, co bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žadatele, a tato žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) (nyní § 16 odst. 2) zákona o azylu, nemohou před soudem obstát námitky nesprávného posouzení skutkového stavu věci vztahující se k důvodům udělení azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2005, čj. 4 Azs 300/2004 - 36). K podmínkám aplikace § 16 odst. 2 zákona o azylu, vykládaného v souladu s čl. 13 a 18 směrnice Rady 2004/83/ES a čl. 23 odst. 4 písm. i) a j) směrnice Rady 2005/85/ES se soud vyslovil též v rozsudku ze dne 15. 8. 2008, čj. 5 Azs 24/2008 - 48. Tři podmínky v tomto rozsudku rozvedené musí být splněny kumulativně; v případě nesplnění byť jedné z nich nelze § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, aplikovat. V posuzovaném případě je zřejmé, že všechny uvedené podmínky naplněny jsou.

Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Kasační stížnost tedy byla shledána nepřijatelnou, a proto byla podle § 104a s. ř. s. odmítnuta.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2009

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně

senátu